

L'ALT EMPORDÀ *joan ferrerós*

Màrius Carol, setè premi M. Àngels Anglada | El premi de narrativa M. Àngels Anglada ha arribat a la seva 7a edició. L'obra guardonada per l'Institut Ramon Muntaner de Figueres ha estat *L'home dels pijames de seda*, de Màrius Carol, pel mèrit, segons el jurat, de «plantejar una reinvenció literària de l'estada de Truman Capote a Palamós a primers dels anys seixanta, mentre escrivia *A sang freda*, la seva obra mestra, i per apreciar la seva contextualització en una Costa Brava encara no malmesa pels excessos especulatiu». El periodista de *La Vanguardia*, un bon professional d'aquests afers, va estar esplèndid durant tot el 17 de juny, jornada de la festa literària. Va arribar a Figueres en companyia del també periodista Rafael Nadal, que va fer una brillant i divertida glossa de l'obra i de l'autor –en set edicions, mai no s'havia vist riure tant la concurrència-. Visitaren l'històric institut, i Carol protagonitzà una roda de premsa en què «inundà» els reporters amb informacions sobre la peripècia de l'obra i del seu protagonista, Truman Capote, a Palamós. El dinar culminà amb una amena sobretaula de tres hores, seguida de visita a la Fundació Gala-Dalí de la qual s'emportà, al Ramon Muntaner, Montse Aguer i el senyor Boixadors. A l'Institut Carol rebé el premi, i obsequià el públic amb un discurs interessant i especulatiu sobre un hipotètic contacte entre el novel·lista americà i el geni de Portlligat. Acabat l'acte acadèmic, firmes i fotos per al nen i per a la nena i, cap a les deu, retorn a Barcelona. Durant dotze hores i sense pauses, Màrius Carol fou protagonista positiu d'un *entregent* llarg i intens, i va ser sempre amable, ocurrent, somrient, *star* i a la vegada assequible, etc. Confesso admiració vers les persones propietàries d'aquestes capacitats socials.

Lafer del burca | L'Ajuntament de Figueres, com altres, ha entrat en la cosa del burca, que, en un bany maria més o menys democràtic, resulta un afer relliscós. Aquests assumptes, en lloc de municipalitzar-se, haurien de ser entomats pel govern del país perquè, posem-hi –les cases dels dos municipis es toquen–, a Vilafant burca i a Figueres no? D'altra banda, el consistori figuerenc deu haver corregut a intervenir en la qüestió per fer passar davant arguments diguem-ne cívics i civils, abans que el PP, per exemple –que ja té un *pedigree* en coses de burques–, ho fes amanit amb l'allioli de «salvació occidental» a què ens té acostumats. Després hi ha la «beneiteria per la tolerància» que demana respecte per les dones que porten lliurement i voluntària (!) el burca; el mateix respecte que deuen demanar pel voluntarisme de mares i àvies que lliurement sotmeten les filles i nétes a l'ablació de clitoris amb navalla d'afaitar. En el mateix sentit que els dits beneits, hi ha els aiadol·làs, que solen exhibir un contrapès moral important, real i de mal discutir: com pot alligonar sobre el burca qui no ha estat capaç de resoldre la prostitució de les carteres? I aquests, els «capellans» que han anat arribant a mesura que creixia la immigració provinent de països islamitzats, prou que s'expliquen –encara que els beneits per la tolerància no se n'adonin–: parlen de «les nostres dones», i aquest *nostres*, segur que és de pertinença i no pas de propietat?

EL BAIX EMPORDÀ *gerard prohías*

L'estiu a l'Empordanet | A l'Empordanet l'estiu passa polsós, discret i un pèl *pijo* al rerepaís, i s'estira lluminós, humit i cri-daner prop de les platges. Som una cosa i ens disfressem per ser-ne una altra. Ens mirem al mirall i som uns altres; ens agradem o no. Els clubs nàutics, sempre excessius, s'omplen i el parlar xava esdevé protagonista en els restaurants i en els iots. Oh, sí! Des dels de Sarrià fins als del Poble Nou, passant per algun despistat de la Meseta, tots canten al ritme sonsoniós de l'havanera. A l'estiu, des de Sant Elm al Montgrí, passant per Sant Sebastià, la identitat només s'albira des de les alçades. És cert que no tenim cap transumpt de Montserrat, però qualsevol d'aquests indrets ens serviria de sant i senya. Fins i tot el Molinet.

El Molinet | Des de les 9 del matí i fins a les 9 del vespre, i sempre sota la nostra pròpia responsabilitat, aquest estiu ja ens podem arribar fins al Molinet, a l'Estartit. La fragilitat del Molinet és la seva pròpia força, la resistència tel·lúrica que ens fascina i ens hi atrau. Un tel·lurisme no gens místic; ans al contrari, sorgit de la seva pròpia mineralitat. El contrast entre la terra i la mar és perfec-

